

Uitspraak Commissie van Beroep KNZB

Beroepszaak: BER 18-060

Appellant is op 12 december 2018 in beroep gekomen van de volgende uitspraak van de Tuchtcommissie gewezen onder nummer 86415 op de klacht van het Bestuur van de KNZB:

Datum : 7 december 2018

Sanctie : met ingang van 8 december 2018 niet deelnemen aan alle bindende waterpolowedstrijden voor de periode waarin zijn ploeg 6 bindende competitiewedstrijden moet spelen, waaronder ook wordt verstaan bekercompetities, NK wedstrijden, officiële wedstrijden voor vertegenwoordigende teams uit de regio, wedstrijden voor KNZB teams NTC en Jeugd.

Overweging : trappen (wangedrag art. L6.1).

Wedstrijd : De Vliet (SG) H2 – Wave H2 d.d. 2 december 2018.

1. De Commissie van Beroep heeft de zaak van appellant behandeld op 19 januari 2019. De Commissie van Beroep is als volgt samengesteld: mr. W. Meijerink, voorzitter, F.A.W.P. van Lierop, lid, en mr. R.W. Brouwer, secretaris.
2. De Commissie van Beroep heeft kennisgenomen van de processtukken, waaronder het beroepschrift en de aanvullende verklaring van scheidsrechter V. Ter zitting heeft de Commissie van Beroep appellant gehoord.
3. Uit hetgeen de Commissie ter kennis is gekomen, blijkt dat appellant ten laste wordt gelegd dat hij, na een vrije worp gekregen te hebben, met een trappende beweging, half boven en half onder water, van zijn tegenstander weg zwom en daarbij de tegenstander licht raakte. Appellant ontkent zich daaraan schuldig te hebben gemaakt en verklaart voor zover van belang:

“Vlak voor het geven van de UMV, fluit scheidsrechter de heer W. voor een overtreding van blauw, namelijk de tegenstander die bij mij lag. Hij hield mij vast en hinderde mij. Op dat moment heb ik de bal los. Ik heb mijn gezicht naar de aanvallende scheidsrechter gericht na het fluitsignaal en lig rechtop in het water. De blauwe speler heeft mij ondertussen nog steeds vast. Ik tracht de vrije bal snel te willen nemen, pak de bal met mijn rechterhand (de bal ligt binnen handbereik), maar ik word ondertussen nog steeds vastgehouden door de blauwe speler. Er ontstaat wat gespetter en ik probeer mij los te bewegen en duwen. De bal houd ik ondertussen vast en het lukt mij om vrij te komen door stevig met mijn linkerhand op de borstkas van mijn tegenstander af te zetten. Hierdoor beweeg ik naar de zijkant en ontstaat er afstand tussen de tegenstander en mijzelf. Op dat moment fluit scheidsrechter de heer W. Hij vraagt de bal uit het water en geeft een uitsluitingsbeweging in de richting van blauw, een rode kaart, gevolgd door het UMV-teken en het aanduiden van nummer 6.”

Ter zitting licht appellant een en ander nader toe aan de hand van een situatieschets. In zijn verweer- en beroepschrift dringt appellant aan op verkrijging van de verklaring van de andere scheidsrechter, mevrouw V., omdat zij volgens hem vanuit haar positie beter zicht had op de situatie.

Mevrouw V. verklaart aanvullend voor zover van belang:

“Ik zag appellant en verdediger uit mijn ooghoek doorzwemmen naar het aanvallende doel, maar volgde als verdedigende scheidsrechter de rest van het speelveld en de bal. Ik heb de daadwerkelijk overtreding niet goed waargenomen. Toen mijn collega scheidsrechter floot voor de overtreding, keek ik direct naar hem op en zag dat hij goed gepositioneerd stond ter hoogte van de beide spelers voor het doel. Ik ben van mening

van mijn collega vanuit die positie goed heeft kunnen waarnemen wat er zich heeft afgespeeld. Appellant lag toen ineens alleen vrij voor het doel (verdediger lag 2 meter achter hem) op het moment van fluiten.”

en

“Na de wedstrijd en bij het verlaten van de zwemzaal kwam ik appellant bij de douches tegen. Hij sprak mij aan over zijn UMV. Ik heb hem aangeraden zijn excuses aan te bieden aan mijn collega. Ik heb hem verteld dat ik de situatie NIET goed heb kunnen waarnemen vanwege mijn positie als verdedigende scheidsrechter beschreven in bovenstaande alinea. Ik heb hem wel verteld dat er mijn inziens niet veel aan de hand leek aangezien er een zwemmende duel plaatsvond (maar geen confrontatie), maar dat het wel opvallend was dat appellant opeens vrij voor het doel alleen vrij lag en hem daarom aanraadde zijn excuses aan te bieden. Ik heb ook uitgelegd dat deze manier van vrijkomen vaak voortkomt uit een situatie met onrechtmatig vrijkomen (onbesuisd spel of afzetten). Ik heb dus aangegeven dat ik dacht dat er zeker een overtreding had plaatsgevonden, maar dat het mij, gezien de situatie, geen sprake van geweld leek.”

4. De Commissie van Beroep overweegt dat het voor haar aannemelijk is geworden, dat appellant voor het nemen van de hem toegekende vrije worp op vrij stevige wijze gepoogd heeft los te komen uit de greep van, dan wel afstand te scheppen tot zijn directe tegenstander. De Commissie acht deze vrij stevige actie van appellant, waarbij hij zijn tegenstander licht raakte, met de hem opgelegde UMV en het niet kunnen spelen van één wedstrijd als gevolg van de uitspraak van de Tuchtcommissie voldoende bestraft.

De uitspraak luidt derhalve:

- a) De Commissie van Beroep vernietigt de uitspraak van de Tuchtcommissie van 7 december 2018.
- b) De Commissie van Beroep stelt vast dat de actie van appellant vanwege de hem tijdens de wedstrijd opgelegde UMV en het niet kunnen spelen van één wedstrijd als gevolg van de uitspraak van de Tuchtcommissie voldoende is bestraft.
- c) De Commissie van Beroep veroordeelt appellant tot een bijdrage van € 29,60 in de kosten van het geding in eerste aanleg, waarvoor de Bondspenningmeester wordt verzocht de depotrekening van de vereniging De Vliet (SG) te belasten.

Nieuwegein, 22 januari 2019

mr. W. Meijerink, voorzitter

F.A.W.P. van Lierop, lid

mr. R.W. Brouwer, secretaris